

ในช่วงเวลา ๒ สัปดาห์ ต้นเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ ผม [ปฏิเสธคำเชิญ](#) ไปบรรยายเรื่องการศึกษาแนวใหม่ ไป ๓ ราย จึงขอนำความในใจเรื่องนี้มาเล่าสู่กัน

เนื่องจากผมได้เขียนและพูดเรื่องนี้ไปแล้วเยอะมาก แล้วนำมาลง บล็อก บ้าง มีคนนำไปลง YouTube บ้าง เมื่อมีคนอ่านหรือชมก็ตั้งใจ และอยากให้ไปพูดที่สถาบันของตนบ้าง

เดี๋ยวนี้นักเชิญมักจะรู้แล้วว่าติดต่อผมทางอีเมลสะดวกที่สุด เมื่ออี-เมลมาเชิญผมก็จะถามหาข้อมูลว่า ทางผู้เชิญต้องการทำอะไร ที่ปฏิเสธไปทั้งสามรายคือ ต้องการฟังการบรรยาย หรือ "เพื่อรู้" ไม่ใช่ "เพื่อทำ"

ผมพิจารณาตนเองว่าอายุมากแล้ว (กว่า ๗๒) เรี่ยวแรงและสมองถดถอยลงไปทุกวัน และเวลาที่จะ มีชีวิตอยู่ก็คงจะไม่นานมากนัก ควรจัดลำดับความสำคัญของงานที่จะทำเพื่อรับใช้สังคม โดยทำงานที่ผมถนัด และรักคือยุยงส่งเสริม ให้มีการเปลี่ยนแปลงสังคมไปในทางดี เจริญก้าวหน้า ซึ่งต้องมีการ "ลงมือทำ" ไม่ใช่พูดกันเฉยๆ

สังคมไทยเรามีการพูดกันมาก ลงมือทำน้อยเกินไป และอดทนมานะพยายามทำสิ่งยากๆ ให้แก่สังคมน้อยไป ผมอยากเห็นมีมากขึ้น จึงตั้งใจจัดลำดับความสำคัญในการทำงาน ให้เข้าไปหนุนคนลงมือทำ ให้มากขึ้น

เป็นการจัดลำดับความสำคัญของภารกิจ เพื่อเข้าไปหนุนคนทำงานสร้างสรรค์ สร้างการเปลี่ยนแปลง เป็นลำดับแรก

วิจารณ์ พานิช

ชีวิตที่พอเพียง : ๒๓๓๕. ปฏิเสธคำเชิญ

เขียนโดย ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช

วันพฤหัสบดีที่ 29 มกราคม 2015 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 29 มกราคม 2015 เวลา 11:01 น.

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)

คัดลอกจาก: <https://www.gotoknow.org/posts/584563>